

Jaume Marcé Vidal, industrial vendrellenc, s'ha dedicat tota la vida al món de l'empresa, un món on **"si no les veus a venir, no pots fer cap gol. Has de saber cap a on va la pilota. En futbol no compten els 'ais!', sols compten els gols. Tant per a l'empresari, com per a l'industrial, com per a l'exportador, el risc ha de ser constant, però controlat. No guanya qui té més força, sinó qui dosifica més la seva resistència, perquè hi ha anyades bones i d'altres de dolentes. En una negra nuvolada, en el bell mig també hi ha transparència i, quan plou, l'aigua sempre és clara i maca. Cal ser positius i aprendre dels errors. Els fracassos, cal analitzar-los profundament i extreure'n les causes."**

Malgrat ser un gat vell, en Jaume està convençut que **"val més una gota de sort que un riu d'experiència. L'empresa és com un veler, que necessita del vent per moure's."** I continua: **"Els aventurers són imprescindibles. L'empresa és una gran aventura."** Uns aventurers, com ell, que **"van a treballar amb alegria, com si anessin a jugar."** A l'emprenedor d'aquesta pàgina, el seu veler el va dur fins a Grècia, un viatge al qual l'havia d'acompanyar el seu pare. D'aquest viatge ha escrit un llibre, *Proa a les fonts del Gregal*, i va cedir-ne els beneficis a una fundació del Vendrell.

Arran de la malaltia del seu progenitor, quan en Jaume era petit, va iniciar-se en el món dels negocis: **"Em vaig haver de fer càrrec de la família. Per aquella època, quan jo tenia set anys, em van regalar unes gallines, procedents d'Amèrica, que feien ous blancs, quan a Catalunya encara no es coneixien. Per satisfer el públic, vaig arribar fins i tot a pintar-los rossos."** Afortunadament, **"vam aconseguir transformar els gustos de la gent. Ara tant els fa menjar-se un ou blanc que un de ros."** Una transformació fruit de molts viatges a Barcelona, **"primer amb una bicicleta que em van deixar els veïns i amb un cistellet, tot venent ous per les cases i comerços; després amb moto i finalment amb camió, fins a esdevenir una potència en el sector."** Els avantatges d'aquest **"producte innovador"** eren evidents: **"Les gallines blanques, sense menjar tant com les rosses, produeixen 150 ous més l'any."** Home intuïtiu, en Jaume no va trigar gaire a ampliar el seu radi d'acció: **"Comprava els ous als grangers i els venia arreu d'Espanya."** Més endavant va optar per criar aviram. Va ser qüestió de poc temps que comencés a inaugurar **"botigues i escorxadors"** per tot el nostre país.

La crisi gremial que va seguir l'espectacular creixement experimentat pel seu negoci en poc temps i que va afectar tot el sector l'obligaria, fa uns 25 anys, a una profunda reconversió: **"El mercat havia canviat, i vaig haver de començar de nou. La meua empresa encara podia renèixer de les cendres."** L'èxit d'aquesta segona etapa és innegable. Sense deixar l'aviram com a senyera, han canviat l'orientació de l'empresa, i fan un producte diferent: **"Ara, la carn ens arriba a casa ja trossejada. La deshidratem i del producte que en resulta obtenim el greix i la farina. Aquest producte final l'ensaquem a temperatura ambient i la seva qualitat es manté intacta durant cinc anys."** Els destinataris majoritaris dels productes de

Superave són **"els fabricants de les clàssiques sopes concentrades, tant multinacionals com firmes nacionals. A més de l'Estat espanyol, venem a Portugal, França, Itàlia, Aràbia Saudita, Costa d'Ivori, Sud-àfrica i Egipte."**

No cal dir que aquest industrial s'ha desplaçat personalment a bona part d'aquests països. Viatger i esportista nat, encara troba temps per dedicar-se a la seva distracció preferida, la vela. El seu secret es **"anar a dormir aviat i llevar-se abans que surti el sol. Sempre i sempre a punt per començar. Jo tan sols baixo al bar el just per fer un cafè i camí. Quan arriba el cap de setmana i plego de la feina, agafo el vaixell i me'n vaig a les Illes, a vegades acompanyat i d'altres sol. Jo vaig a trepitjar la ratlla de l'horitzó allà on vull, tant amb el veler com amb l'empresa."** La seva vida és una lluita constant en diversos fronts: **"Dissabte i diumenge t'enfrontes a les onades i el dilluns tornes i t'enfrontes al que sigui. Quan te'n surts, la satisfacció és immensa."** I és que aquest navegant, poc amic dels reconeixements, ha arribat a ports tan llunyans com la Mar Negra, el Cap d'Hornos i l'Estret de Magallanes: **"L'home s'adapta a totes les latituds i sobreviu a tot, menys a una mala convivència."** Tanmateix, es lamenta de les poques ajudes que l'empresariat rep a Catalunya: **"A llocs com Galícia i Anglaterra, en canvi, m'han arribat a oferir el finançament de totes les instal·lacions necessàries per aixecar-hi fàbriques. Al Marroc m'han consultat a l'hora d'endegar negocis tan diversos com la manera d'aprofitar el greix dels taurons."**

La indústria que ens ocupa dedica gran part del seu capital a la recerca: **"Gairebé sempre hem invertit en desenvolupament el que hem guanyat."** Però no està sol en aquestes grans inversions. L'acompanyen un soci i els treballadors, que **"des del principi han estat ajudant i col·laborant en el que calgués."**

En qualsevol cas, reivindica la necessitat, **"si les meves filles continuen el negoci, que facin la seva pròpia empresa, del seu color. És lògic que aquest vestit que jo em vaig fer a mida a elles no els vagi bé."** Orgullós, ens explica que a calcs Marcé sempre **"tots hem fet pinya."**

A més de la seva família, hi ha altres persones que han marcat la vida de Jaume Marcé. Un d'ells és el seu amic personal, **"l'escultor Josep Cañas. Li vaig comprar pràcticament tota l'obra per poder fer-ne un museu o una fundació. Vull que la seva tasca perduri. Malgrat les contínues oscil·lacions que pateix el món de l'art, aquest home ha estat capaç de mantenir-se en la seva posició i convertir-se en un dels millors escultors que mai he conegut. N'admiro la tossuderia."** I és que Jaume Marcé no ha rescatat únicament una empresa la seva pròpia sinó també més d'un vaixell que, al llarg de les seves travessies, ha descobert en circumstàncies difícils. Els ha reflotat i orientat cap al seu port d'origen. Entre molts d'altres destaca el *Saltillo*, comandat per Joan de Borbó amb cinc mariners. Va ser a Punta Palomera, avui Roc Sant Gaità. D'això fa molts anys, tants que **"si no m'ho hagués recordat ell, jo gairebé me n'hauria oblidat."**

“No guanya qui té més força, sinó qui dosifica més la seva resistència”

Jaume Marcé - El Vendrell (Baix Penedès)